

ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

Стилианъ Чилингировъ

Хумбата

Напраздно ще дирите тая дума въ речниците. Тя, може би, се употребява само въ моя роденъ градъ. Означава подземие, добре прикрито, въ което сж се криели нашитѣ дѣди презъ кърджалийскитѣ времена на робството ни подъ турцитѣ. До тѣхъ сж прибѣгвали често и по-късно, щомъ сж се виждали застрашени отъ турскитѣ произволи. Такива хумби имаха почти всички по-стари кжщи отъ нашата махала. Тѣ представляваха дълбоки и широки трапове, въ които се влизаше направо отъ огнището или отъ нѣкоя друга частъ на кжщата, която не даваше да се предполага, че отъ нея се отива въ скривалище. Ние, като деца, често надниквахме въ тия хумби, и страхъ ни побиваше отъ тѣхната влага, отъ задушения въздухъ и отъ оня плътенъ мракъ, който притискваше пламъка на свѣщъта, накарваше го да потрепне, станалъ все по-бледенъ, и го угасваше.

Десетина години следъ освобождението тия хумби бѣха почти навредъ запълнени. Тѣ не биваше да плашатъ децата, пкъ и да напомнятъ на старитѣ за усиленитѣ и безправни времена на турското робство. България бѣше свободна, всички бѣха надарени съ еднакви права и задължения и, следователно, никой нѣмаше право да разполага безнаказано съ живота и съ имота на българския гражданинъ, отъ каквато вѣра и народностъ да е той.